

svoje Jere, ko bo prišel tako hitro s tako lepo svinjo domov. Veselil se je že pohvale, katero je tako redko slišal iz njenih ust.

Toda nesreča te hitro sreča in ne hvali dneva pred večerom.

Deset minut izven mesta se je Repenc ustavil s svojo ščetinasto, štirinogato živalico. Hotel si je nabasati svojo pipo. Popoekal je svinjo po hrbtu, na kar se je takoj vlegla v cestno blato. Repenc pa je vzel svojo pipo iz žepa ter jo nabasal. Nato je vzel kresalo in gobo ter začel kresati ogenj. Goreči košček gobe je vtaknil v pipo ter začel vleči, da so se mu kmalo dvigali celi oblaki dima izpod nosa. Majhen košček gobe, ki se mu je bil odtrgal, je pa vrgel na cesto. Nesreča je pa hotela, da se je vnel tudi tisti majhen košček pri kresanju in da je tlel naprej. Nesrečen veter je pa zanesel ubogi svinji, ki je ležala kakor prava svinja mirno v cestnem blatu, dotični košček tleče gobe v desno uho. Nič hudega sluteči Repenc ni tega opazil. V začetku je svinja samo migala z ušesi, pozneje je začela tudi migati z glavo. Naenkrat pa je postala mirna in nastavila ušesa, kakor da na nekaj posluša. Tihota pred viharjem. Kakor da je znorela, vrgla je glavo sem in tja, zasukala se okolu sebe, zacvilila in zakrutila tako grozno, da je Repenc groze kar otrpnel, na to pa jo je ubrala v največjem diru po cesti in sicer nazaj proti mestu. Repenc je še bil toliko srečen, da je zagrabil vrv, toda razdivjane živali ni mogel zadržati. Svinja je kazala strahovito moč, ko je vlekla svojega ubogega gospodarja za seboj. Repenc je bil majhen, debel mož, s kratkimi, debelimi nogami, ki se skorej niso mogle tako hitro premikati, da bi dohajale divjega ščetinarja. Vrv izpustiti pa revež ni smel, sicer mu gre rakom zvižgat osemnajst goldinarjev in doma ga čaka ploha hudih besed, če ne celo batin. Toda dalje te dirke njegove moči ne bodo zmagale. Majhni, debeli mož je pihal kakor lukamatija v poznejših časih, njegov obraz je bil rudeč kakor kuhan rak. Večkrat je svinji izpodtaknil z vrvjo nogo, da se je zakotala po cesti, toda vedno se je zopet po bliskovo postavila na svoje štiri noge ter dirjala naprej, da se je kar kadilo. Tako sta dospela do prvih mestnih hiš. Repenc se je upiral in vlekel za vrv z vso močjo, toda zastonj. Če ni hotel izpustiti, moral je naprej. Na cesti je ležal kamen, mož se je spodtaknil in padel kakor je bil dolg, oziroma širok, po blatu, da je kar tlesknilo. Zasvetilo se mu je pred očmi in poljubil je mater zemljo. Hotel je hitro skočiti na noge. Tudi žival je vlekla z vso močjo in kakor hitro se je le količkaj vzdignil, potegnila ga je svinja zopet na tla. Repenc se je nekaj časa valjal in prekupilal za svinjo, toda prijel ga je krč v roko, s katero je držal vrv, in ta se je hitro izmuznila z njegovih prstov. V obupni žalosti je gledal, kako je njegovih osemnajst goldinarjev oddirjalo brez slovesa naprej.

Svinja je v svojem diru pritekla na glavni trg. Tam, kjer se je ulica nehala, sta stala dva stara gospoda. Ravno je eden ponujal drugemu duhan za noslanje. Neumna žival je zbežljala naravnost med njune noge. Duhan je zletel v zrak, gospoda sta si padla v naročje ter oba skupaj na tla v blato drug na drugega. Kletev in hudovanje je sledilo povzročitelju te nesreče, svinji, ki je bežala z divjimi skoki čez trg naravnost med branjevke, ki so prodajale mirno različne pridelke. Jabolka, hruške, čebul, krompir, česen, zeljnate glave, repa, fižol itd., vse to je plesalo v prihodnjem trenutku po tleh. Toda naprej je gnal divji nagon nesrečno žival med branjevke, ki so prodajale mleko, sir, surovo maslo in jajce. Tudi te reči so postale žrtev Repencove svinje. Prvi branjevki je

spodbila stolec, na katerem je sedela, da je z groznim vzklikom padla svoji tovarišici v pletaršico polno jajc. Krrrač — in njen hrbet je bil lepo rumeno pobarvan. Drugo je prevrgla, da je porinila glavo v pisker medu. Jokaje je vzdignila glavo in debele rumene solze so ji kapale raz lica. Tretjo je zadela od strani, da je takoj klečala v svojem lepem maslu in siru. To je bilo javkanje, kričanje in lamentiranje na trgu. Ravno je preletela svinja celi trg, ko se je pokazal Repenc sopeč in ves poten na trgu. Ko je zagledal osemnajst goldinarjev svinjo, začel je kričati na vso grlo:

»Držite jo! Držite jo! Mojo svinjo, to presneto ogrsko mrho!«

To je bilo znamenje! V trenutku je bil Repenc obkoljen od razjarjenih branjevok. Možiček je kar zginil med njimi. Po njem je seglo mnogo rok, ki so ga držale kakor klešče.

»A tako! Ti si tisti, ki podiš svinje na nas! Le poglej, kaj je naredila tvoja žival! Sem z denarjem, plačaj takoj škodo, drugače te pustimo zapreti! Policaj! Kje je kak policaj? Zaprite lopova!«

Repenc se je skušal otresti žensk. Toda še močnejše so ga prijele in krič je postal še hujši:

»Stoj! Stoj! Ti nam ne boš ušel! Plačaj ali pa v luknjo!«

K sreči je prišel neki policaj, ki je poznal Repenca. Potolažil je branjevke, da je Repenc premožen kmet in da bo že škodo povrnil. Zdaj je bil Repenc rešen in zopet je nadaljeval zasledovanje svoje ubegle živali. Medtem se je že nabralo obilo radovednih, posebno otročadi. Svinja je zašla v ozko ulico. Ker so ji izhod iz ulice zastavili in ni vidla več nikjer izhoda, skočila je v vežo lepe hiše. V kuhinji je ravno hotela dekla zakuriti v peč, ko ji prileti svinja v kuhinjo. Od strahu se je dekla vsedla na tla. Svinja pa, ki je že slišala svoje preganjalce za seboj kričati, skočila je preko dekline v peč. Mislila si je, da najde v tej luknji zavetje pred preganjalci. Medtem je prisopihal Repenc v spremstvu cele trume radovednežev v kuhinjo. Na vprašanje, kje je njegova svinja, pokaže na tleh sedeča dekla z roko proti peči. Govoriti še vedno ni mogla, tako jo je prevzel strah. Prižgali so svečo in pri njenem svitu je obhajal Repenc svidenje s svojo svinjo, ki je lepo mirno sedela v peči.

Repenc je takoj segel z obema rokama v peč ter skušal prijeti mrcino za nogo. Toda njegove roke so bile prekratke in njegov trebuh preobširen, da bi mu dovolil dalje v peč segniti. Dosegel je samo lepo zafrknjen rep, katerega je krepko zgrabil. V svoji jezi je začel vleči za njega, svinja pa kruliti. Bolj ko je mož vlekel, strašnejši glasovi so se slišali iz peči. Zdaj je pa posla Repencu vsa potrpežljivost, potegnil je z vsemi močmi. Knaks — in Repenc je zletel na hrbet, da je kar zabobnelo — v roki pa je držal — svinjski rep. Pri padcu je še par bliže stoječih podrl na tla. Eden od teh je padel na omara, v kateri je bilo polno lepe porcelanaste posode. Omara se je prevrnila in lepe posode so nastale v trenutku same črepinje. Omara pa je prevrnila klop, na kateri je stal škač vode, in ta se je lepo zlila na Repenca, da bi mu nekoliko ohladila njegovo jezo. Uboga žival brez repa pa je med tem krulila in cvilila srcepretresujoče. Vsled nastalega šundra sta prišla tudi gospod in gospa v kuhinjo. Čeravno sta se jezila zaradi škode, ki jo je naredila nesrečna žival in nje gospodar, vendar sta se smejala, da so jima solze tekale po licu, ko sta zvedela celo žalostno dogodbo. Repenc si ni vedel pomagati. Nato mu je nasvetoval gospod, naj vžge tresko ter jo vrže v peč. Gotovo bo to žival pregnalo iz nje. Ta nasvet je Repenc izvršil. Užgal je tresko ter jo vrgel

v peč. Vsi so stopili na stran. Nekaj časa je bilo v peči tiho. Svinja je bila mirna, kakor da bi zopet nekaj poslušovala. Nato pa se kakor divja zažene iz peči. Bila je od saj popolnoma črna, da je Repenc niti ne bi spoznal, če ne bi imela svojih dolgih nog. Načisto, da bi se prijazno kruljoč približala svojemu gospodarju, kakor je ta upal, zdirjala je skozi vrata in po dolgem hodniku dalje v hišo. Tam je našla vrata neke sobe odprta. Ščetinarska mrha je hitro porabila to priliko ter zginila v sobi. Bila je spalnica gospe. Vse je ubralo za njo. V kotu sobe je stala velika, krasna postelja. Gotovo je svinja vedela, da je to ležišče; da je samo za ljudi, tega v svoji kratki svinjski pameti ni pomislila. En skok — hops — in črna svinja se je valjala po beli, mehki postelji. Z grozo je gledala gospa to početje. Svinja pa se je gotovo dobro počutila na tem ležišču, kajti prekupicnila se je veselja. Na ta način pa se je tudi očistila vse nesnage, katera se je je prijel v peči.

Repenc je popadla strašna jeza. Prijel je za palico enega okoli stoječih ter začel neusmiljeno udrihati po svinji. To je seveda tako grdo ravnanje spravilo zopet v staro razdivjanost. Po bliskovo je skočila iz mehkega ležišča in ker ni našla več vrat, zagnala se je proti oknu. Čin — šipe so bilo strte in hudoba je golopirala po ulici naprej. Repenc je obljubil gospodu povrnil vso škodo ter odhitel. Letel je nekaj časa za svinjo, toda njegove moči so vedno bolj pešale. Do dravskega mosta jo je še zasledoval, potem pa jo je zgubil iz oči. Šel je na policijo ter prosil, naj se mu pomaga iskati. Ti so mu obljubili pomoč ter mu veleli čakati. Repenc je šel zmučen in žalosten v gostilno. Še-le proti večeru je dobil nazaj svinjo, mrtvo. Zašla je v Rossmanitove gozdove, kjer so jo ustrelili.

Pozno po noči je vlekel Repenc na samokolnici božično pečenko proti domači hiši. Kaj se je doma zgodilo, tega ne upamo povedati, preveč bi škodilo njegovemu imenu. Ko je pa drugi dan prinesel poštni sel pismo, v katerem je bil račun za poškodbe, je Repenca skoraj zbolela. Do božiča ga je imenovala vse drugo, samo »moj mož« ne. In stem je povest končana. Dostaviti je še samo to, da je božična pečenka hlapcem in deklam prav dobro teknila, ne pa tako gospodarju in gospodinji — za nju je bila preveč osoljena.

Sveti večer — na tujem.

(Slika. Spisal Stevo Ermanov.)

Zunaj je naletaval sneg; tisti drobni, šipki sneg, ki nam tako neprijetno dě, kadar ga ostra burja brije v obraz. A nocoj ni razsajala burja s tisto močjo kot sicer, le zdaj pa zdaj je zatulila, liki gladen volk, a se kmalo upehala v zavitih ulicah ljubljanskega mesta.

Sveti večer je nocoj —. Vse se veseli, vse raduje. Da, kamenito srce bi moral imeti oni, kogar nebi razvedrilo ime: Sveti večer —.

Veselo pogovarjajoč so hitele po ulicah trume vernikov, idoč k polnočnici. Vsem se je bralo na obrazih veselje in sreča. Vsem, — no to ni bilo resnično. Tam po Sv. Petra cesti je korakal osemnajstletni mladenič — sam. Bistro oko bi kmalo opazilo otožnost in žalost, ki se mu bere z obraza.

Prišel je pred frančiškansko cerkev. Postal je malce tu, in poslušal ubrano zvonjenje, ki mu je od vseh strani donelo na uho. »Oh, to zvonjenje!« — Tudi lani je poslušal zvonjenje na sveti večer; poslušal doma, v tih, mirni domači vasi —. Kako vsi drugačni občutki mu polnijo dušo letos! Že je mislil, da se je privadil tujine, da je vsaj deloma pozabil kraj, kjer mu je cvetela prva, nežna sreča. A

torpedovke in eno veliko japonsko bojno ladjo. Neki sel, ki je prišel v Cifu, pripoveduje, da se je pretekli mesec osem milj od Ljaotešana potopila neka velika japonska bojna ladja, na kateri je bil menda en japonski admiral. Položaj v trdnjavi nikakor ni tako slab, kakor zatrjujejo Japonci. V Port Artur prihaja mnogo džunk z živili. Zadnji teden so pripluli v Port Artur trije veliki ameriški parniki z živili in streljivom. Da prihaja toliko ladij v Port Artur, potrjuje dejstvo, da je večina japonskega brodovja šla v domače luke v popravilo. Tam jih hočejo pripraviti za sprejem baltiskega brodovja.

Kakor poroča Togo, se je ponesrečilo pet torpednih napadov na portartursko brodovje. Japonsko torpedno brodovje je v noči na 12. t. m. izvršilo dykrat napad in v noči na 13. t. mes. trikrat. Torpedovke so vedno naletele na silen sovražni ogenj. Ena torpedovka je postala nezmožna za boj. Tri druge so bile zadete po enkrat. Ena torpedovka se sploh ni vrnila. Zakaj napadajo Japonci brodovje, katero so že pred dobrim tednom uničili? S tem sami izdajo, da so pretiravali!

Ubegli iz Port Arturja tudi pripovedujejo, da so japonska poročila o uspehih pri obleganju močno pretirana. Rusi imajo še v svoji oblasti severne in vzhodne utrdbe. Važnejše utrdbe Japonci sploh nobene še niso dobili. Trdnjava se ne bo kmalu udala. Japonci so pri naskoku na »grič 203 m« izgubili tekom dveh ur 12.000 mož. Komaj so pa grič zasedli, morali so ga pustiti, ker Rusi lahko streljajo iz štirih glavnih utrdb nanj in bi zahtevala njegova posest preveč žrtev. V času, ko so se odpeljali, ni imela te točke nobena stranka zasedena.

Up Japoncev, da vzamejo Port Artur do bošča, se ni izpolnil. Zdaj so si postavili zopet nov rok, pa malo daljši. Do marca, pravijo, bo trdnjava njihova. Toda med tem že pride baltisko brodovje tja. Torej je treba to prej premagati, potem še le naj mislijo na Port Artur. Torej marca hočejo imeti Japonci trdnjavo. Bomo videli!

Politični ogled.

Štajerski deželni zbor jo sklican na kratko zasedanje na 28. t. m. Njegova glavna naloga je, odobriti proračun za prihodnje leto, potem pa bo odgojen. Teda ali se odobri proračun, ali ne, zavisno je od slovenskih poslancev. In kaj mislijo ti storiti, slišali bomo dne 27. dec. v Mariboru.

Pomnoženje naše armade. Avstrijska armada bo zadno izpremenjena. Preosnovno bodo izvršili stopnjevanje l. 1905. 1906. in l. 1907. Listi poročajo o armadni preosnovi sledeče podatke: Naša armada obstoji v mirovnih časih iz 31 pehotnih divizij, 9 deželnoobrambovskih in 7 honvednih divizij. Skupno ima torej naša armada 47 pehotnih divizij. Dve pehotni diviziji sta oboroženi za službo v gorah in imata torej tudi gorsko topništvo. Ker je 42 divizijskih topničarskih polkov, bodo ustanovili še tri nove topničarske polke. Korno topništvo bode ostalo, a dobil bo vsak armadni voj še havbično divizijo. Izkušnje v rusko-japonski vojski uče, da so za uspešno vojevanje potrebni tudi težki topovi. Tirolska gorska topničarska divizija bo pomnožena z dvema baterijama. V Bosni in Hercegovini bodo ustanovili še eno gorsko baterijo. Konjeniske divizije imajo sedaj 8 baterij; ustanovili bodo še dve, ker obstoji naša konjenica iz 5 konjeniških divizij in 5 samostojnih konjeniških brigad. Na novo bodo ustanovili oblegovalne havbične divizije. Sčasoma bo dobil vsak armadni voj samostojno oblegovalno havbično divizijo, izvzemši 15 voj v okupacijskih deželah. Trdnjavsko topništvo ima dosedaj 6 polkov in 3 bataljone, skupno 18 bataljonov. Ustanoviti nameravajo še dva bataljona, ker dosedanje število ne zadošča za vedno nove utrdbe, katere so

bile zadnji čas dograjene v okupacijskih deželah, na Tirolskem in pa v Galiciji. V Bosni in Hercegovini so sedaj štirje pehotni polki in en lovski bataljon. Ustanoviti nameravajo 4 nove lovske bataljone. Na novo bodo ustanovili en brzojavni bataljon in pri vsaki pehotni diviziji in gorski brigadi brzojavno patroljo. Pri trenu bodo ustanovili tri nove eskadrene. Nadalje bodo ustanovili oddelke s strojnimi puškami. 10 konjeniških divizij dobi 2 sekciji in vsaka gorska brigada dobi 2 strojni puški.

Sloga med bolgarskimi in srbskimi visokošolci. Iz Belgrada javljajo, da se je v nedeljo predpoldne vršila v stolni cerkvi v Belgradu zadušnica za vojake padle v bolgarsko-srbski vojni l. 1885. Službi božji, ki so jo naročili srbski visokošolci, je prisostvovalo tudi odposlanstvo bolgarskih dijakov. Tako službo božjo prirede tudi bolgarski dijaki v Sofiji, kamor je odpotovalo odposlanstvo srbskih dijakov iz Belgrada.

Dopisi.

Iz Sesterž pri Ptuj. (Okrajni zastop.) Prestrasili smo se, ko smo čitali v »Slov. Gosp.«, da so okrajne doklade zvišane na 40 odstotkov. Odkod bomo vzeli denar? Slaba letina je bila, in drugega nimamo, da prodamo kakor kak voz sena. Toda še tega ne bomo mogli nikamor spraviti, ker imamo do okrajne ceste okoli sedem kilometrov. Premisli si, dragi čitatelj, ali je še kaj hujšega, kakor če kmet ne more spraviti svojih pridelkov zaradi pomankanja vozne ceste pred kupca? Po pomantkanju vozne davku 40% bomo plačali okraju na leto tisoč kron, dobili pa nič! Slovenske okrajne zastopnike prosimo, naj zastopajo naše zahteve in naj Nemcem in graščakom pošteno nabrusijo ušesa. — Več Sesteržanov.

Iz celjskega okraja. (Nemškutarski pljuvalnik.) V novejšem času se je začelo jako živahno gibanje proti — jetiki. Na Štajerskem — vsaj v celjskem okraju — so po različnih uradih nabite tablice z navodili, kako se zabrani razširjanje imenovane nevarne bolezni. Obenem je stroga prepoved: ne pljuvati na tla. Tudi za sosedno Kranjsko smo videli jako stroge ukaze v tem oziru. Kakor pri nas, tako tudi na Kranjskem tirjajo povsod nastavljanje pljuvalnikov. Zastran pljuvalnikov se še posebej zahteva, da se morajo »vsak dan izprazniti v stranišče ali v kanal, potem pa očistiti z vrelo vodo.«

Gotovo je, da je jetika smrtno-nevarna bolezen za človeško telo. Po vsej pravici se imenuje »kuga.« Še veliko hujša kuga pa je za slovensko narodnost — nemškutarija. Kakor jetika spodjeda zdravje človeškega telesa in ga konečno uniči, enako in še hujše spodjeda nemškutarija slovensko narodnost, in vse sile moramo napeti, da je popolnoma ne uniči. In kakor se učeni zdravniki trudijo iznajti sredstev zoper »morilko človeštva«, zoper jetiko, enako se narodno misleči močje na Slovenskem trudijo, da zatrejo z različnimi sredstvi skrajno škodljivi vpliv nemškutarije. V zgoraj imenovanih navodilih je n. pr. eno sredstvo zoper jetiko »dobra in tečna hrana.« Temu sredstvu zoper jetiko podobno je sredstvo zoper nemškutarijo — dobri slovenski časniki. Imenovana navodila svare tudi pred alkoholom, češ, »pijanci največkrat obole.« V narodnem oziru je enako treba svariti pred alkoholom, zakaj pijanci so največkrat nemškutariji.

Mislimo, da smo dokazali sorodstvo med jetiko in nemškutarijo. Res v mnogih ozirih ste si podobni. — Samo v eni reči se ne ujemate, v tej ste si naravnost nasprotni, a če hočemo, dokazemo tudi v tej reči sorodstvo. In ta reč je pljuvalnik. Med tem ko je namreč pri jetiki pljuvalnik potreben, da se po mogočnosti zmanjša nevarnost razširjanja bolezni, je pri nemškutariji ravno pljuvalnik

tisto sredstvo, s katerim se nemškutarija — razširja. In ta nemškutarski pljuvalnik je — ptujski »Štajerc«! Ta pljuvalnik so naredili in postavili vsi tisti, ki tvorijo nemškutarsko bando po Štajerskem, Koroškem in Kranjskem in redno ti tudi večinoma pluvajo vanj, in vsakih 14 dni razliva se njegova vsebina po slovenskih zemljah, da tako razširja kugonemškutarijo. Kako dobro bi pač bilo, ko bi se posestniki tega pljuvalnika ravnali po predpisu, da se namreč pljuvalnik mora »izprazniti v stranišče ali v kanal«, saj za drugo tako ni!

H koncu svojega zdravstvenega razmotrivanja še par opomb. Ne da se tajiti, da je pljuvalnik napravil med slovenskim narodom precejšnjo škodo s tem, da je skozi 5 let razlival nalezljivo kugo — nemškutarijo po naših zemljah. Dolžnost vsakega poštenega Slovenca je torej, da po mogočnosti omejuje njegov nevaren vpliv. Rodoljubi, odpirajte posebno sedaj ob koncu leta oči tistim zislepencem, kateri so dosedaj zajemali — brrr — iz pljuvalnika. Ko enkrat spoznajo njegovo pravo vsebino, se ga bodo sramovali in ogibali. Na Dobrni n. pr. se je splošno udomačilo ime pljuvalnik za ptujski kramarski listič. Noben pošten Slovenec mu ne reče drugače in vse njegove pristaše začelja je biti sram, ker morajo poslušati, da so dosedaj častili stvar, v katero drugi — pljujejo. In tako naj bo tudi drugod, in kmalo bo nalezljiva bolezen — nemškutarija sama postala jetična in — pljuvalnik bo strt! Dobre slovenske časnike v roke, pljuvalnik pa v »stranišče ali v kanal«!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Odlikovan rojak. Cesar je podelil ministerijalnemu namestnemu tajniku v ministrskem predsedništvu, dr. Ivanu Žoligariu viteški križ Franc Jožefovega reda.

Spošte. Za poštnega konceptnega praktikanta je imenovan pravnik g. Klemen Vobič. — Med pošto Št. Lovrenc nad Mariborom in postajo Št. Lovrenc bo odsedaj vozna pošta k vlakoma, kamor je dosedaj hodil poštni pot.

Iz šole. V prijaznem trgu Šostanj razpisano je definitivno učiteljsko mesto na tamošnji šestrazrednici do 28. decemb. 1904. Šola je v II. plačilnem redu.

Mariborske novice. Cerkevnik mariborske stolnice je opazil dne 14. t. m. zvečer, ko je hotel zspreti cerkev, v cerkvi skritega človeka. Cerkev je takoj zaprl ter poklical policijo, ki je našla v cerkvi skritega 17letnega Franceta Klemenčiča, rojenega v Ljutomeru, pristojnega v Čakovcu. Pri sebi je imel dvoje vitrihov. Eno skrinjico za milodare je mladi tat deloma že odprl. Oddali so ga sodišču.

Nemška nestrpnost. V Mariboru so dne 14. dec. občinski očetje sklenili, da mariborske trgovine ne smejo imeti nobenih napisov v slovenskem jeziku. Zopet znamenje, kako Nemci mrzijo vse, kar je slovenskega, razven — denarja. Mariborski trgovci živijo le od slovenske okolice, a na svojih trgovinah ne smejo imeti slovenske črke! Da bi Slovenci bili zavedni, odgovorili bi lahko sedaj na celem Spodnjem Štajerju po znanem reku: Klin s klinom! Vse slovenske občine naj sklenejo, da ne sme biti na njihovem ozemlju nobenega nemškega napisa. Če pa ga kak nemškutar noče odstraniti, naj se odstrani na občinske stroške! Spodnji Štajer bi dobil s tem slovensko lice. Da pa bodo mariborski Nemci postali bolj mirni, morali bi mariborski Slovenci skrbeti, da se nastanijo v Mariboru slovenski trgovci. Potem lahko na enake občinske sklepe odgovorimo: Svoji k svojim! In kaj bi se zgodilo? Vsi nemški trgovci bi šli z metri nad občinske očete ter